

[Tova Jørgensen]

at kommunen måtte bygge ti skoler på ti år med kortfristede, 15-årige lån. Man måtte bygge i stribevis af daginstitutioner, for de høje huslejer gør, at begge ægtefæller må have arbejde uden for hjemmet.

Man skal ikke tro, at de af den grund svømmer i penge. Den gennemsnitlige skattepligtige indkomst var i 1975 42.500 kr., og på amtsbasis var den i samme tidsrum 46.500 kr. Jeg kan til sammenligning nævne Søllerød kommune, hvor gennemsnittet var 57.100 kr. Fordelingen mellem mænd og kvinder var i Albertslund 46.500 kr. til mænd og 31.800 kr. til kvinder. Som sammenligning igen Søllerød: 69.000 kr. til mænd og 27.000 kr. til kvinder. Udskrivningsprocenten i Albertslund var 18,9 og i Søllerød 13,5.

Man kan spørge, hvor jeg vil hen med alle disse tal. Jo, de fortæller, at her har vi en række unge familier, der stort set kom fra hele landet, men især fra hovedstadsområdet, og som i god tro flyttede ud i et nybyggeri.

I de fleste familier måtte begge ægtefæller tage erhvervsarbejde for at klare de høje huslejer. Da de ikke hører til de højtlønnede, måtte det for det meste være fuldtidsarbejde. Samtidig måtte de betale over skatterne til udbygning af et skolevæsen og en daginstitutionssektor, ikke kun for sig selv, men også for næste generation, som følge af de kortfristede lån. I de 2.100 gårdhuse, der er ramt af tagskader, måtte beboerne finde sig i en lang række andre ulemper. Da de flyttede ind, måtte de balancere i månedsvis på planker over tommetykt mudder, for der var ingen fortøve. Børnene kunne ikke sendes ud at lege, fordi de blev hængende i mudderet. Radiatorerne peb. Det sneede ind, og det regnede ind ad hoveddørene. I krybekældrene kom der vand, og der kom mug på ydervæggene. Der var ikke børneinstitutioner, førend forældrebevægelsen fik gennemtruffet nogle nørdordninger og selv oprettede en børnehaveforening. Sådan kunne man blive ved. Det blev endnu værre, da man ændrede refusionsordningerne til bloktilskud.

Når folk klarede det, var det netop, fordi det var friske unge mennesker, der var besat af en vis pionerånd. De byggede legepladser og plantede træer for at bedre på miljøet i betonbyggeriet. De deltog aktivt i kommunens udbygning på alle fronter. De har kort sagt påtaget sig deres del af sliddet, og de havde været med i et forsøg med præfabrike-

ret boligbyggeri, der i dag også er blevet en vigtig eksportvare. Og nu, hvor det viser sig, at det forsøg, man blev påtvunget, har en række fejl og mangler, ikke mindst på grund af de hårdnakkede krav om m²-prisen, der har betydet alvorlige forringelser af byggeriets kvalitet – vel at mærke hele tiden i samarbejde med boligministeriet – kommer man så og forlanger, at de selv skal finansiere udbedringen af tagene. Det vil i heldigste tilfælde betyde en merudgift på omkring 450 kr. om måneden og et ekstra indskud på knap 6.000 kr. pr. husstand. I værste fald, hvis den dyreste løsning er den eneste sikre, vil lejerne efter beregningerne stige helt op til 800–900 kr. om måneden, og beboerne må af med et ekstra indskud på omkring 10.000 kr. Man skal lige mærke sig, at den nuværende husleje er på ca. 1.800 kr. om måneden.

Jeg vil gerne spørge boligministeren: hvad agter man at foretage sig? Hvem skal finansiere tagene? Og hvem skal finansiere eventuelle tagforsøg? To tidligere boligministre fra den siddende regering har sagt, at lejerne bør holdes skadesløse. Kan folketingets partier overhovedet anerkende andre løsninger? Det lyder usandsynligt. Men lejerne er ved at miste tålmodigheden og med god grund.

Jeg vil gerne høre, da ministeren taler om nogle politiske løsninger: er der tale om en genåbning af byggesagen, altså en højrenteløsning og dermed en ny tidsindstillet bombe? Hvem skal betale de tagforsøg, der nu har kostet 2 mill. kr.? Er det også beboerne? Det er det, beboerne ønsker at vide. Når det er løst, så standser boykoten.

Jeg vil også gerne nævne Morbærhaven, som hører til i samme område. Nu foreligger der faktisk en løsning, der er godkendt af alle parter undtagen én på mødet i mandags, og den ene, det er boligministeren. Jeg skal endnu en gang henstille, at man vender tilbage til forhandlingerne og finder en løsning; for den kan fungere. Der står kun én person i vejen.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg forstår, at hr. Wilhjelms ikke var tilfreds med mit svar. Det skal jeg bære med stor tålmodighed. Jeg føler det ikke som en særlig forpligtelse for radikale at skulle stille hr. Wilhjelms tilfreds.